

Arrest

nr. 325 637 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2020 kreeg verzoeker een bijlage 19ter in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Italiaanse vader (bijlage 19ter).

Op 4 juni 2020 nam de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13 oktober 2020 diende verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Italiaanse vader (bijlage 19ter).

Op 7 april 2021 weigerde de gemachtigde van de burgemeester opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 juni 2021 diende verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Italiaanse vader (bijlage 19ter).

Op 29 november 2021 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 januari 2022 diende verzoeker een vierde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse vader (bijlage 19ter).

Op 12 juli 2022 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 285 024 van 17 februari 2023 verwierp de Raad dit beroep.

Op 30 augustus 2022 diende verzoeker een vijfde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse vader (bijlage 19ter).

Op 27 februari 2023 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 28 april 2023 diende verzoeker een zesde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse vader (bijlage 19ter).

Op 26 september 2023 weigerde de gemachtigde van de burgemeester het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 april 2024 diende verzoeker een zevende aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Italiaanse vader (bijlage 19ter).

Op 1 oktober 2024 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.04.2024 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: V.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.04.2024 andermaal gezinshereniging met zijn vader S. M. (RR (...)), Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden ditmaal volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Bosnië en Herzegovina (B1820753) op naam van betrokkene
- verblijfskaart Italië (xxx) op naam van betrokkene, met geldigheidsduur 28.03.2019 - 28.03.2024
- kadastraal attest n°(...) dd. 20.03.2024 waarin de lokale overheden van V. verklaren dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd staat als eigenaar van een onroerend goed; attest n°(...) dd. 08.02.2024 waarin de belastingdienst van Bosnië en Herzegovina verklaart dat betrokkene op datum van het attest geen geregisteerde schulden heeft bij de belastingdienst; attest blanco strafregister n°(...) dd. 20.03.2024: echter, gezien deze attesten dateren van na het vertrek van betrokkene uit Bosnië en Herzegovina, zijn deze gegevens niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kunnen ze niet aanvaard als bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- bewijzen geldstorting (Western Union) vanwege de echtgenote van referentiepersoon (...) aan betrokkene in Italië dd. 04.02.2019 (€50), 05.02.2019, (€30), 21.02.2019 (€50) en 21.11.2019 (€100)
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: aanslagbiljetten personenbelasting inkomstenjaar 2021 en 2022, fiches vakantiegeld 2021 en 2023, loonfiche (Time 2 Trans) voor de maand december 2023, loonfiches (...) voor de periode januari - februari 2024
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon: aanslagbiljetten personenbelasting inkomstenjaar 2021 en 2022, fiches vakantiegeld 2022 en 2023, loonfiches ((...) bv) voor de periode december 2023 - februari 2024
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van betrokkene: loonfiches R. voor week 30/2011 tot 33/2011 en 35-36/2021, loonfiche Synergie week 22/2022, individuele rekening Synergie 2023, loonfiches S. voor de periode 16.01.2023-24.02.2023, fiche vakantiegeld 2022 en 2023, aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2022 (aanslagjaar 2023) dd. 12.03.2024
- geactualiseerde attesten dd. 20.03.2024 en 17.04.2024 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en diens echtgenote tot op datum van de attesten niet ten laste vielen van het OCMW te Antwerpen

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging, legt betrokkene een verblijfskaart voor van Italië, geldig van 28.03.2019 tot 28.03.2024. Het is dan ook redelijk te stellen dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn komst naar België in Italië verbleef. Er werden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging met betrekking tot deze periode geen bewijzen van onvermogen voorgelegd. Uit het geheel van het administratief van betrokkene blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte is van de noodzaak zijn aangehaalde onvermogen met betrekking tot zijn verblijf in Italië aan te tonen.

Er werden weliswaar enkele geldstorting aan betrokkene voorgelegd. Echter, gelet op het niet aangetoonde onvermogen van betrokkene, is het niet mogelijk afdoende te beoordelen of betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het ook op andere doeleinden (zie ook arrest RVV 280.500 dd. 17.02.2023).

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in de periode 22.08.2020 tot op heden onderbroken tewerkgesteld was/is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de synthesesamenvatting blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 2 juli 2009 (hierna: de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht de synthesesamenvatting toe als volgt:

"De nota van de verwerende partij dateert van 18.11.2024. In voormelde nota stelt verwerende partij dat verzoeker zelf tewerkgesteld is geweest in het verleden in België en als zodanig niet als ten laste van zijn Italiaanse vader kan worden beschouwd. Tevens zou verzoeker, volgens verwerende partij, niet/onvoldoende aantonen dat hij onvermogen was in het land van herkomst.

Wat de schending van art. 8 EVRM betreft, opgeworpen door verzoeker, verwijst verwerende partij naar het arrest MOKRANI/FRANKRIJK (15 juli 2003). Meerderjarigen zouden niet noodzakelijk de bescherming van art. 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening gehouden worden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt zoals bv het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind t.a.v. zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder t.a.v. het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind (zie RUV, arrest nr. 71.086 dd. 30.11.2011). Volgens verwerende partij toont verzoeker degelijke (sic) afhankelijkheidsband niet aan.

"Verzoeker wenst hierop het volgende te repliceren:

In casu betreft het hier een afgeleid recht op verblijf en dient de band van afstamming met de economisch actieve Unieburger (de heer S. M.) te worden bewezen. Verzoeker bewijst zijn afstamming met zijn geboorteakte (stuk 3 bundel verzoeker). Verwerende partij betwist de afstamming niet.

Wel stelt verwerende partij in haar beslissing dd. 1.10.2024 foutief dat verzoeker niet aantoont dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen hem en zijn vader waardoor hij geen afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen -quod non -. Als zodanig stelt verwerende partij dat, gezien aan deze voorwaarde niet is voldaan -quod non - de andere voorwaarden niet volledig werden onderzocht en de aanvraag tot verblijf wordt geweigerd.

Verzoeker bewijst dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en zijn vader (ouders).

Verzoeker is geboren in V. (Bosnië en Herzegovina). Verzoeker woonde in Bosnië-Herzegovina bij zijn ouders. Op een gegeven ogenblik zijn de ouders van verzoeker naar Italië verhuisd en heeft verzoeker samen met zijn ouders aldaar een verblijfsvergunning gekregen.

De ouders van verzoeker zijn uiteindelijk naar België verhuisd om alhier hier te werken en verzoeker bleef alleen achter in Italië.

Verzoeker heeft echter een zware medische problematiek. Er zijn mentale problemen, o.a. een zware verslavingsproblematiek waarvoor hij in behandeling is en soms dient opgenomen te worden. Daarenboven lijdt hij aan levercirrose, chronische pancreatitis, hepatitis, diabetes, ...

Verzoeker is thans 33 jaar en heeft heel zijn leven bij zijn ouders gewoond. Verzoeker woonde slechts een korte periode alleen in Italië (in het jaar 2019) doch zijn ouders diende hem aldaar financieel te ondersteunen. Sinds 2020 woont verzoeker bij zijn ouders in België.

Met de gelden die door de moeder van verzoeker naar Italië werden gestuurd kon verzoeker minimaal overleven in Italië. Verzoeker is ziek en kon niet langer alleen in Italië blijven. Hij diende zich bij zijn ouders in België te vestigen. Zijn ouders hebben steeds voor hem gezorgd en doen dit nog steeds.

Verzoeker wil benadrukken dat zijn ouders niet alle bewijzen hebben bijgehouden van de geldtransfers uit het verleden. Daarenboven heeft de moeder van verzoeker hem ook cash geld gegeven.

De ouders van verzoeker gingen ervan uit dat hun zoon in Italië zou blijven en zich niet in België bij hen zou vestigen. Veel bewijzen van geldtransfers werden dan ook niet bewaard gezien men er nooit vanuit ging dat er in de toekomst een procedure gezinshereniging zou worden opgestart.

Verwerende partij moet in casu rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Er kan door verwerende partij onmogelijk een vast (minimum)bedrag worden bepaald waarmee het familielid 'ten laste' onderhouden wordt in het herkomstland: het niveau van financiële steun om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland verschilt van land tot land. De levenskost is in elk land verschillend.

Daarenboven moet er in casu ook rekening worden gehouden met de inkomsten van de ouders van verzoeker en de kosten die zij zelf in België hebben.

Het Hof van Justitie van de EU heeft in het verleden geoordeeld dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren kan/mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verwerende partij hanteert hiervoor eigen criteria zoals :

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- Bewijsinkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- Bewijs van onvermogen*
- Burgerlijke stand*
- Leeftijd en eventuele diploma's*

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de Unieburger, in casu de vader van verzoeker, bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. In casu is dit het geval. Verzoeker woonde slechts een korte periode alleen in Italië.

Verzoeker heeft samen met zijn aanvraag bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet geregistreerd staat als eigenaar van een OG in Italië, geen schulden heeft bij de belastingdienst in Bosnië-Herzegovina en een blanco strafregister heeft.

Volgens Uw Raad vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Het feit dat verzoeker kort [sic] tijd alleen woonde in Italië wil niet zeggen dat hij zichzelf kan onderhouden aldaar. Verzoeker verwijst hiervoor naar de Rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat in het

verleden stelde dat het niet van belang is of het familielid hypothetisch in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid: lidstaten moeten bij de beoordeling van de afhankelijkheid immers uitgaan van de feitelijke situatie in het herkomstland. Zij moeten niet beoordelen waarom de afhankelijkheid bestaat (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85).

Verzoeker kon geen werk vinden in Italië.

Verzoeker heeft gedurende de aanvraagprocedure het recht om te werken. Verzoeker heeft in België werk gezocht en de Nederlandse taal geleerd. Verzoeker wou zich zo vlug mogelijk integreren in Belgische Maatschappij. Het voorgaande kan verzoeker niet verweten worden.

Echter stelt verwerende partij dat verzoeker omdat hij gewerkt heeft, financieel niet afhankelijk is van zijn vader.

Echter, volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C1/05), en dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

In casu heeft verzoeker mentale problemen waardoor hij afhankelijk is van zijn ouders. Verzoeker kan niet alleen wonen. Indien verzoeker niet in België kan blijven en dient terug te keren naar Bosnië-Herzegovina, zullen zijn ouders hem dienen te vergezellen. Dit impliceert een schending van art. 20 VWEU.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

In casu heeft verzoeker voldoende aangetoond dat er in Italië een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en zijn vader (ouders). Verzoeker raakte in Italië niet aan werk en leefde van de gelden die zijn moeder aan hem opstuurde of cash aan hem gaf. Daarenboven is verzoeker ziek en kan hij niet leven zonder toezicht van zijn ouders. In casu werd er geen onderzoek gedaan naar de gezinstoestand van verzoeker in België en naar zijn medische toestand.

Daarenboven werd in casu ook het redelijkheidsbeginsel geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur. Dit betekent dat als de overheid een beslissing neemt dit in alle redelijkheid moet gebeuren. Alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn moeten tegen elkaar zijn afgewogen.

Verzoeker is thans 33 jaar woont al heel zijn leven bij zijn ouders. In Italië heeft verzoeker enkele maanden alleen gewoond. Echter, gezien verzoeker geen werk vond in Italië, aldaar niet kon overleven en hij daarenboven niet zelfredzaam én ziek is, diende hij zich bij zijn ouders in België te vestigen. Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Bosnië-Herzegovina. Zijn Italiaanse verblijfsvergunning is ondertussen vervallen. Indien verzoeker niet in België kan blijven, zullen zijn ouders hem dienen te vergezellen naar Bosnië-Herzegovina. Dit is geheel onredelijk.

Verwerende partij schendt met haar beslissing dd. 1.10.2024 art. 8 EVRM. Door de beslissing kan verzoeker geen verblijfsvergunning krijgen teneinde legaal in België bij zijn ouders te verblijven.

Verzoeker meent in casu dat het begrip 'familiaal leven' in art. 8 EVRM en 'eenheid van gezin' in de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 de relatie tussen hem en zijn ouders, ook al is hij meerderjarig.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen concreet onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker. Zo werden verzoeker en zijn ouders nooit aan enig interview onderworpen.

Daarenboven stelt art. 8 EVRM ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare

feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker heeft het recht om zich bij zijn ouders in België te vestigen.

De heer S. M. heeft de Italiaanse nationaliteit en is van rechtswege toegelaten tot een verblijf in België.

Door aan verzoeker een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie te weigeren wordt art. 8 EVRM geschonden.

Het feit dat verzoeker geen bevel ontving om het grondgebied te verlaten doet daaraan geen afbreuk.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."

In eerste instantie onderstreept verzoeker dat de afstamming tussen hem en zijn Italiaanse vader niet is betwist. De Raad stelt vast dat dit inderdaad onbetwist is en dus geen weigeringsgrond uitmaakt, dermate dat er hier niet verder wordt op ingegaan.

Vervolgens stelt verzoeker dat de gemachtigde ten onrechte van mening is dat een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn vader niet aangetoond is. Hij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande het "ten laste" zijn, zoals de arresten Reyes C-423/12 en Jia C- 1/05 waaruit blijkt dat de bijstand oprecht en structureel van aard moet zijn, hetgeen volgens verzoeker in zijn geval aan de orde is aangezien hij maar een korte periode alleen woonde in Italië. Hij licht toe dat hij eerst met zijn ouders in Bosnië-Herzegovina woonde, vervolgens met hen naar Italië is verhuisd en ze aldaar een verblijfsvergunning kregen. Zijn ouders zijn vervolgens naar België gekomen en verzoeker is in 2019 alleen achter gebleven in Italië, maar zijn ouders bleven hem daar financieel ondersteunen. Het feit dat hij daar alleen woonde, houdt niet in dat hij zichzelf kan onderhouden. Met verwijzing naar het eerder vermelde arrest Reyes en het arrest Lebon stelt verzoeker dat het niet van belang is dat hij hypothetisch in staat zou zijn om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid, voor de beoordeling van de afhankelijkheid moet de lidstaat uitgaan van de feitelijke situatie in het herkomstland. Hij wijst erop dat hij in Italië geen werk kon vinden.

Verzoeker wijst ook op zijn zware medische problematiek, waaronder een verslavingsproblematiek, levercirrose, chronisch pancreatitis, hepatitis en diabetes. Sinds 2020 woont verzoeker terug bij zijn ouders in België aangezien hij niet langer alleen in Italië kon blijven. Verzoeker benadrukt dat zijn ouders niet alle bewijzen hebben bijgehouden van de geldtransfers uit het verleden omdat ze ervan uitgingen dat hun zoon in Italië zou blijven en zijn moeder hem ook cash heeft gegeven.

Vervolgens stelt verzoeker dat moet rekening gehouden worden met de financiële en sociale omstandigheden. Zo is er geen minimumbedrag waarmee het familielid ten laste onderhouden moet worden aangezien de levenskost in elk land verschillend is en moet rekening gehouden worden met de inkomsten van de ouders en hun eigen kosten in België.

Met betrekking tot de eigen tewerkstelling, bevestigt verzoeker dit. Hij stipt aan dat hij het recht heeft om te werken tijdens de procedure en dat dit een teken is van integratie, hetgeen hem niet kan verweten worden. De gemachtigde motiveert dat door deze tewerkstelling verzoeker niet afhankelijk is van zijn vader, maar verzoeker brengt hier tegen in dat de noodzaak van materiële steun volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet bestaan in het land van herkomst op het moment van de aanvraag om gezinshereniging en dus volgens hem niet meer na de aanvraag. Opnieuw verwijst verzoeker naar het arrest Reyes waaruit blijkt dat eventueel vooruitzicht op werk, eens nadat men het verblijfsrecht heeft verkregen, geen invloed heeft op de interpretatie van de voorwaarde van ten laste zijn.

In het licht van artikel 20 van het VWEU wijst verzoeker opnieuw op zijn mentale problemen, waardoor hij niet kan alleen wonen. Indien hem het verblijfsrecht in België wordt geweigerd, zou dit immers inhouden dat zijn ouders hem moeten vergezellen naar Bosnië-Herzegovina.

Verzoeker stelt dat er sprake is van een onzorgvuldigheid en een onredelijkheid bij het nemen van de bestreden beslissing en voert in die zin ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aan. Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel voert hij aan dat er met alle gegevens rekening moet gehouden worden en dat er geen onderzoek is gedaan naar zijn gezinstoestand in België en naar zijn medische toestand. Ook wat betreft het redelijkheidsbeginsel stelt verzoeker dat hij geen werk vond

in Italië, hij er niet kon overleven en hij ziek is. Hoe dan ook is zijn verblijfsvergunning in Italië vervallen en kan hij onmogelijk terugkeren naar Bosnië-Herzegovina. Indien hij geen verblijfsrecht krijgt, zouden zijn ouders hem moeten vergezellen naar Bosnië-Herzegovina, wat hij geheel onredelijk acht.

Tot slot gaat verzoeker in op artikel 8 van het EVRM en het begrip “eenheid van gezin” zoals weergegeven in de Burgerschapsrichtlijn. Dienaangaande stelt verzoeker dat de gemachtigde hem en zijn ouders nooit aan een interview heeft onderworpen. Er kan enkel een inmenging in het gezinsleven toegestaan worden indien dit nodig is in het belang van de openbare orde of nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land. In casu is hiervan geenszins sprake, dermate dat hij het recht heeft zich bij zijn ouders te vestigen. Door dit te weigeren, heeft de gemachtigde artikel 8 van het EVRM geschonden, dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, doet hieraan volgens verzoeker geen afbreuk.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) die te hunnen laste zijn (...)*”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de zevende keer een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn vader, van Italiaanse nationaliteit. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Italiaanse vader.

De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is.

Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker verwijst in casu terecht naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, aangezien het een aanvraag om gezinshereniging in functie van een Italiaanse vader betreft, die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Zo stellen de arresten Reyes C-423/12 en Jia C- 1/05 inderdaad dat de bijstand gegeven door de referentiepersoon oprecht en structureel van aard moet zijn. Aangaande zijn eigen tewerkstelling in België sedert 2020 wijst verzoeker erop dat volgens het Hof van Justitie de afhankelijkheidssituatie moet bestaan in het land van herkomst op het moment van de aanvraag om gezinshereniging en dus volgens hem niet meer na de aanvraag. Opnieuw verwijst verzoeker naar het arrest Reyes waaruit blijkt dat eventueel vooruitzicht op werk eens nadat men het verblijfsrecht heeft verkregen, geen invloed heeft op de interpretatie van de voorwaarde van ten laste zijn.

Dienaangaande moet rekening gehouden worden met de recente uitlegging van het Hof van Justitie, in het arrest van 10 april 2025, XXX tegen Belgische Staat, C-607/21 van de artikelen 2, punt 2 en 3 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan onder meer artikel 40bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, dat onder meer betrekking heeft op de relevante datum om de materiële afhankelijkheid vast te stellen. Het arrest is gewezen na een prejudiciële vraag van de Raad van State in een gelijkaardige feitelijke situatie, waarbij er een grote tijdsperiode is tussen het ogenblik waarop men het land van herkomst heeft verlaten en het ogenblik van het indienen van de nieuwe aanvraag, na verschillende vruchteloze aanvragen om gezinshereniging.

In zijn arrest C- 607/21 bevestigt het Hof zijn oude rechtspraak (Jia en Reyes) en de toelichting dienaangaande in de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, waarin werd gesteld dat de situatie van afhankelijkheid (enerzijds) moet bestaan in het land van oorsprong of van herkomst, maar wijst het Hof erop dat die rechtspraak is gewezen in situaties waarin de ingediende aanvraag voor een verblijfstitel en de binnenkomst van de derdelander op het grondgebied min of meer gelijktijdig hadden plaatsgevonden en dat die rechtspraak niet automatisch mag worden toegepast op een feitelijke situatie waarin meerdere jaren zijn verstreken tussen het vertrek van de derdelander uit het land van oorsprong/herkomst en het moment van de aanvraag voor een verblijfskaart door die derdelander (punt 38).

Het Hof stelt verder dat:

“44 Indien de nationale bevoegde autoriteit bij het onderzoek van de aanvraag voor een verblijfskaart niet nagaat of de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van een partner van een Unieburger, die zich enkele jaren vóór de indiening van de aanvraag fysiek bij die persoon in de gastlidstaat heeft gevoegd, op het tijdstip van de indiening van de aanvraag inderdaad ten laste is van die Unieburger en/of zijn partner – in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 – zou het risico bestaan dat aan die bloedverwant in opgaande lijn overeenkomstig artikel 10 van die richtlijn een verblijfskaart wordt verstrekt zonder dat hij de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van die richtlijn om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en dus een verblijfskaart te krijgen, vervult (zie in die zin arrest van 21 december 2023, Chief Appeals Officer e.a., C-488/21, EU:C:2023:1013, punten 60 en 62). (eigen onderlijnen)

45 Uit het voorgaande volgt dat de derdelander bij de indiening van de aanvraag voor een verblijfskaart moet aantonen dat hij valt onder dat begrip, en dat hij dus in een situatie zoals die in het hoofdgeding beschikt over de hoedanigheid van „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38.”

En verder:

“49 Indien de controle door de bevoegde nationale autoriteit van de voorwaarde inzake de afhankelijkheidsverhouding beperkt wordt tot de situatie van de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in het gastland op de datum van indiening van de aanvraag voor een verblijfskaart, zou deze bloedverwant in opgaande lijn een dergelijke kaart kunnen krijgen terwijl hij op de datum waarop hij zich fysiek bij de Unieburger heeft gevoegd niet voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden, hetgeen overigens ook in strijd zou zijn met de doelstellingen van richtlijn 2004/38. (eigen onderlijnen)

(...)

53 Indien het feit dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger meerdere jaren na zich bij die Unieburger in de gastlidstaat te hebben gevoegd een aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend, ertoe leidt dat de bevoegde nationale autoriteit bij de behandeling van die aanvraag niet meer hoeft na te gaan of er in het land van oorsprong of herkomst van die bloedverwant sprake was van een situatie van afhankelijkheid als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38, terwijl overeenkomstig de in punt 35 van het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak die verificatie wel vereist is indien die aanvraag was ingediend gelijktijdig met de aankomst van die bloedverwant in opgaande lijn op het grondgebied van die lidstaat, zou niet alleen het risico bestaan dat het aantal potentiële begunstigden van de door deze richtlijn verleende rechten wordt uitgebreid, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de wil van de Uniewetgever, maar ook dat de door die richtlijn gestelde vereisten worden omzeild”. (eigen onderlijnen)

Om te komen tot de conclusie wat betreft de tijdstippen waarop het ten laste zijn moet worden beoordeeld:

“64 Uit het antwoord op de eerste en de derde vraag vloeit voort dat een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, dat wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart, indien, ten eerste, bedoelde bloedverwant kan aantonen dat hij zowel op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart, die meerdere jaren na zijn aankomst in de gastlidstaat is

ingediend, als op de datum van aankomst in die gastlidstaat ten laste was van die Unieburger en/of diens partner en, ten tweede, die Unieburger voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van die richtlijn". (eigen o n d e r l i j n e n)

Het Hof van Justitie oordeelt aldus mutatis mutandis dat verzoeker zowel dient aan te tonen dat hij ten laste was van zijn Italiaanse vader op datum van aankomst in België (of in het land van oorsprong of herkomst) (in casu 2020), als op datum van de aanvraag voor een verblijfskaart die meerdere jaren na de aankomst in België is ingediend (zijnde 2 april 2024). Het betreft aldus een cumulatieve voorwaarde waarbij het ten laste zijn op beide ogenblikken moet aangetoond zijn. Er anders over oordelen, is volgens het Hof van Justitie in strijd met de wil van de Uniewetgever en zou toelaten dat de door de richtlijn gestelde vereisten worden omzeild.

In casu motiveert de gemachtigde dat aan geen van beide voorwaarden is voldaan. Hij stelt dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Wat betreft het ten laste zijn van in het land van herkomst, motiveert de gemachtigde op zorgvuldige wijze over alle voorgelegde stukken die betrekking hebben enerzijds op Bosnië-Herzegovina en anderzijds op Italië, waarvoor verzoeker een verblijfskaart heeft voorgelegd met een geldigheidsduur van 28 maart 2019 tot 28 maart 2024. Wat betreft het ten laste zijn op het ogenblik van het indienen van de huidige aanvraag, motiveert de gemachtigde over de loonfiches die verzoeker over zijn eigen tewerkstelling heeft voorgelegd en stelt hij dat ook al is het lovenswaardig dat verzoeker moeite heeft gedaan om te integreren en te werken, de voorwaarde voor gezinshereniging in geval van een verzoeker die ouder is dan 21 jaar vereist dat men ten laste is van de referentiepersoon, hetgeen niet kan gesteld worden voor verzoeker.

Verzoeker dient aldus beide motieven met succes te weerleggen teneinde de vernietiging van de bestreden beslissing te kunnen bekomen, behoudens indien de schending van hogere rechtsnormen zou zijn aangetoond.

Wat betreft de voorwaarde dat verzoeker ook ten laste moet zijn op het ogenblik van het indienen van deze zevende aanvraag, zijnde op 2 april 2024 voert verzoeker enkel aan dat de noodzaak van de materiële steun enkel in het land van herkomst moet bestaan en dat vooruitzichten op werk eens hij het verblijfsrecht heeft verkregen, geen invloed hebben op de interpretatie van de voorwaarde van ten laste zijn. De Raad stelt echter vooreerst vast dat uit de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het, anders dan verzoeker aanvoert, niet volstaat dat men ten laste was op het ogenblik dat men is aangekomen in België of dat men ten laste was in het land van herkomst. Verder is de feitelijke situatie van verzoeker echter niet vergelijkbaar met een eventueel vooruitzicht op werk na het verkrijgen van het verblijfsrecht. Verzoeker betwist het motief niet dat hij al jaren voorafgaand aan de huidige aanvraag van 2 april 2024, zijnde reeds van 2020 tot op heden, onafgebroken tewerkgesteld was/is in België. Verzoeker heeft weliswaar zeven aanvragen ingediend, doch heeft nooit enig verblijfsrecht verworven. Het gaat dus in casu niet om een hypothetisch vooruitzicht op werk na het verkrijgen van een verblijfsrecht. Het feit dat verzoeker inderdaad het recht had te werken tijdens zijn procedures om gezinshereniging en dat hij heeft getracht zich te integreren en daarbij ook werk heeft gevonden, ontslaat verzoeker evenwel niet van de vereiste aan te tonen dat hij ook nog op 2 april 2024, ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag, ten laste was van zijn Italiaanse vader. In die zin heeft de gemachtigde terecht gemotiveerd over de door verzoeker voorgelegde eigen loonfiches en hierover gesteld dat de integratie, door het ononderbroken werken sedert 2020 lovenswaardig is, maar niet strookt met de voorwaarde dat verzoeker, ouder dan 21 jaar, moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Deze lijn was overigens ook reeds bevestigd door de Raad van State in zijn arresten van 19 augustus 2024, nrs. 260.507 en 260.508, voorafgaand aan de bestreden beslissing. De Raad concludeert aldus dat de gemachtigde op deze grond reeds op zorgvuldige en redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker niet heeft aangetoond voorafgaand aan de huidige aanvraag ten laste te zijn van zijn Italiaanse vader.

In principe volstaat dit voor de bespreking van de voorwaarde van het ten laste zijn, aangezien zoals hoger gesteld, de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst en op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag in België, cumulatief moet vervuld zijn.

De Raad dient dan ook niet in te gaan op de bespreking van het motief dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van in het land van herkomst. Dit motief steunt op het feit dat verzoeker in het kader van de huidige aanvraag geen bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd, terwijl uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van de noodzaak om het aangehaalde onvermogen in Italië aan te tonen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij zich dienaangaande reeds heeft uitgesproken in het arrest nr. 285.024 van 17 februari 2023, waartegen geen beroep bij de Raad van State werd ingediend. De Raad leest in dit arrest: "(...) de Raad [wijst] erop dat ook voorgaande motieven betreffende het onvermogen in het land van herkomst en de vaststelling dat de verzoekende partij niet

afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, op zich volstaan om het motief dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon te schragen. Immers, indien er aangaande de financiële situatie en de economische activiteit in het land van herkomst, Italië, niets werd voorgelegd – zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing – is het voor de verwerende partij niet mogelijk om te beoordelen of de overgemaakte gelden voor de verzoekende partij noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te voorzien. De vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, of nog dat er aangaande de financiële situatie en economische activiteit in het land van herkomst niets werd voorgelegd, kan aldus, het weze herhaald, volstaan om te oordelen dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

3.10. De verzoekende partij toont niet aan dat het in casu foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst.” Thans betwist verzoeker niet dat hij niets heeft voorgelegd in zijn aanvraag van 2 april 2024 om zijn onvermogen, toen hij alleen in Italië verbleef, aan te tonen. Verzoeker stelt enkel dat volgens de Raad het begrip ‘ten laste’ in hoofdzaak een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en het bewijs van onvermogen bijzaak is. Ook al blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie inderdaad dat de klemtoon ligt op de actieve ondersteuning, blijkt eveneens uit die rechtspraak dat die actieve ondersteuning door de referentiepersoon noodzakelijk moet zijn om aan zijn basisbehoeften te kunnen voldoen, zodat verzoeker zijn betoog niet volstaat.

Verzoeker voert nog in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en artikel 20 van het VWEU aan dat hij in België wel degelijk nog afhankelijk is van zijn ouders omwille van zijn mentale en andere medische problemen, hij niet kan leven zonder toezicht van zijn ouders en er in het kader van het afhankelijkheidsonderzoek geen onderzoek is gedaan naar zijn gezinstoestand en medische toestand. Hij en zijn ouders werden immers niet gehoord over hun gezinsleven. Hij stelt dat indien hij geen verblijfsrecht krijgt in België, zijn ouders hem zullen moeten vergezellen naar Bosnië-Herzegovina, nu de Italiaanse verblijfsvergunning is vervallen. Verzoeker legt dienaangaande een medisch attest voor van 23 september 2024, dat hij voegt bij zijn verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat nergens blijkt dat verzoeker in de loop van zijn zeven aanvragen om gezinshereniging in functie van zijn Italiaanse vader ooit heeft gewezen op enige medische problematiek. De Raad mag in het kader van zijn ex tunc bevoegdheid enkel rekening houden met elementen die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of van een zorgvuldige overheid kon verwacht worden dat zij verzoeker uitdrukkelijk zou uitnodigen om in het kader van de aanvraag eventuele medische stukken inzake een afhankelijkheid voor te leggen, blijkt uit de voorgelegde stukken bij zijn aanvraag dat de door verzoeker aangehaalde medische problematiek hem niet verhinderd heeft reeds vier jaar in België te werken, hetgeen niet strookt met het argument van verzoeker dat hij niet kan leven zonder toezicht van zijn ouders. Ten overvloede wordt ook in het gevoegd medisch verslag, waarin onder meer het alcohol- en drugsmisbruik worden bevestigd, nergens gesteld dat verzoeker onder toezicht van zijn ouders moet staan teneinde te overleven, zoals verzoeker aanvoert.

De Raad is dan ook niet overtuigd dat indien verzoeker bijkomend zou gehoord geweest zijn of uitdrukkelijk uitgenodigd zou geweest zijn medische elementen aan te halen, verzoeker iets had voorgelegd dat zijn betoog kan onderbouwen dat nu hij geen verblijfsrecht krijgt in België, zijn ouders - waaronder zijn Italiaanse vader - verplicht zouden zijn het Uniegrondgebied samen met verzoeker in zijn geheel te verlaten en er dus een mogelijke schending van artikel 20 van het VWEU aan de orde zou zijn. Er blijkt dus niet dat verzoekers vader door de thans bestreden beslissing wordt verplicht het Uniegrondgebied te verlaten, nu geen dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn vader (of ouders) blijkt. Verzoeker heeft verder wel terecht aangestipt dat zijn Italiaanse verblijfskaart geldig was tot 28 maart 2024 en dus vervallen op het ogenblik van de bestreden beslissing, maar het vervallen van een verblijfskaart (zijnde het instrumentum), houdt niet per definitie in dat ook het onderliggend verblijfsrecht zou vervallen zijn. Zelfs indien zou blijken dat verzoeker ondertussen ook het onderliggend verblijfsrecht in Italië heeft verloren, blijkt niet dat er een dergelijke afhankelijkheidsband met de referentiepersoon is aangetoond, dat de Italiaanse vader verzoeker naar Bosnië-Herzegovina zou moeten vergezellen omwille van de thans bestreden beslissing.

Verzoeker heeft dan ook geen schending van artikel 20 van het VWEU, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, heeft verzoeker zijn belang niet aangetoond.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dit wordt terecht aangestipt door verweerder in de nota met opmerkingen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden met zijn ouders. Er blijkt eveneens uit de bestrede beslissing dat wel uitvoerig onderzoek is gebeurd naar de relevante elementen van de gezinstoestand in België, anders dan verzoeker aanvoert. Nu er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn aangetoond, kan er geen beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM weerhouden worden. De Raad volgt dan ook niet dat blijkt dat de Belgische staat een positieve verplichting had om zuiver op grond van artikel 8 van het EVRM alsnog een verblijfsrecht aan verzoeker toe te staan. In een dergelijke situatie diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging rekening houdend met een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, openbare orde of het economisch welzijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES